



ราคามบับละ ๑๐ สตางค์

บรรพบุรุษ ไชยศักดิ์ กษัตริย์แห่งนคร

วัน พุธ ที่ ๖ กันยายน ๒๕๐๕

ให้บรรทุก รถม้า ไป ทบตีให้ชนะ
เจ้าชาย เจ้าชายจักรี บ้าง คอแถม
จี้ เป็น ค่าย กัด น้ อ รุบ ยาพิษ
เจ้าชาย ชวน โข กรม ศรา มภ์

พจน.วาระ:หมอกกษณัฐว่า ๑๓
 ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓
 ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓
 ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓
 ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓ ๑๓๓๓

่นชาย ระหว่างเจ้ พงษ์พานของวัง
 าดกับพวกราษฎรอื่น ซึ่ง เหตุ
 โฉน รัฐบาลเราจึง ไม่ตอง เคียดแค้น
 เหมเราอีก หากจะผิดจริงก็
 ว่า ผู้รับ นังแปดตัวนี้ ถ้าเก็บ
 ภาษีเองพวกราษฎรโง่ๆ นั้นหาก
 พวกสัตว์อื่น ๆ เสา เหมช้าง, ม้า, ไก่
 กระบือ ฯลฯ รัฐบาลของเราไม่
 รับ ภาษีมัน กับภาษี การรับ พรรณ
 อยุ่แล้ว ดอกหญ้า? ประโยชน์ของ
 การเก็บภาษีนั้น นอกจาก บังคับ

เมื่อ นาย สุก ได้รับ เงิน ๓๐ บาท
แล้ว ก็ทำให้นายอินและนายเพี้ยน
ไปฝากให้ทำงานในกรมทดน้ำใน
กตัญหอบหน้ไปเสีย ต่อมา ถึง
วันที่ ๖ เดือนมีนาคมก็คำรวจกับตัว
นาย สุก ได้ จึงจัดกรร ได้ซ่อม
ตามคำร้องทุกข์ของนายอิน แต่
นายอินนั้นแล้ว จึงได้นำเงินมา
ส่งให้คำรวจผู้ฟังคดีจัดกรร ลง
นาย สุก จึงคำไลบรสภาพว่าฉ้อโกง
เพื่อให้ได้ซ่อม โทษ แต่วันที่ ๕
เดือนนี้แล้ว

เวลานี้ถ้าผู้ใดจะขอซื้อเครื่อง
มีอย่างไหนหนึ่งสิ่ง ให้ได้โดย
สะดวกของกรมเจ้าอากรท้าว
บงกชคช ราชธิดาทุกเมื่อ ส่วน
ผู้ใดที่มิใช่จะรับตามสิทธิของ
กรมเจ้าอากรท้าวบงกชคช
จะบอกกล่าวให้ทราบไว้เสียด้วย
ก็สมควร เพราะเวลานี้กำลังรวบรวม
จำนวนตามสิทธิ ถ้ามีผู้
สมัครเข้าเราก็ได้ เห็นสมควรนี้

มา ทอ คอ ไป แด่ นก & ห่าน

(ต่อจากวันที่ ๕ กันยายน)

เรือด่วนนำพาพยานักชก คอ' เถญอนไป ตง เรือยนต์

Abstract

ทางขึ้นขึ้นอยู่

ข้าพชนาเพิ่มภา วิศวกรระดับ ๑ บาท ๑๕ สตางค์ มีจำหน่ยตามห้างร้านขายยา ของห้างเพ็ญภาทศไป
ติด โทรศัทพ์ ๑๑๔๔ กับบริษัทยนต์ ให้เจ้าด้วย

ขอได้รับความนับถือจากสมัคร รณฉิมสมรรคการ พงษ์ธนา
และรายส่ง ห้างขายยา เพ็ญภา เลขที่ ๑๔-๑๕ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร

on 7/4

(ยังม่ค่อ)

ก้างไก่ผัดไข่

ใบไม้ที่หัก?

Don't be in it & it

SEP 11 1950

ท่านผู้มั่งคั่งเรียกข้าพเจ้ามาจะมั่งคั่งก็เหมือน พระกรรณ โค
หรือ เป็นสิ่งหนึ่งพูดว่าฉัน ก็เราโค ฉันเจ้าสัตว์เดียวยก
หากินว่าเรามาโคตาย จึงโค เรียกมากตามความเหตุโค
จึงโค ทำใจฉันก็เล่า ก็มันพูดจึงว่าข้าพเจ้ามี
ทุกข์ ร้อนมากนักจึงอยากกระหายเสีย เป็นสิ่งหนึ่งว่า
เราบ่มรดกแล้วจะระงับเหตุอันน่าใจเกิด ก็มัน
พูดพูดว่าทำให้ เงินข้าพเจ้าแล้วซึ่งรับว่า จะระงับ เหตุ
คือไปบัดนี้ เปงพระ คุณ หากได้มีได้ ท่าน
ชื่อโคเชใจจง บอกให้ ข้าพเจ้าทราบบ้างจะได้ เรียบร้อย
ไว้กับมันบวมหัวคือไป เป็นสิ่งหนึ่งบอกเราชื่อเป็น
เชิงหนึ่ง เป็นชื่อมีอยู่ กับชื่อมี นาน ช่นหลายไป
เกณท์ท้าวหา หมายถึงในถิ่นนั้น เราจะไม่เอา
มาให้ ว่าแต่ก็คิดไปว่าไม่เห็นโทษของเงินก็คิด
ของอันใดก็คิดไป เห็นว่า หัดจะนั่งอยู่ เทียบกันหา
เท่าไรก็ไม่พบ ก็มันพูดเห็นดังนั้นก็พูดพูดไป
ด้วย จึงพูดว่าท่านผู้มั่งคั่ง โครับทุกข์ ร้อนทันทักเพราะ
ข้าพเจ้าเป็นคนเห็นแก่ข้าพเจ้ามีความดี คมมากอยู่ เป็น
เชิงหนึ่งพูดว่า ถ้าเห็นสิ่งสำคัญหายจึงเร่าก็มีโทษ
หนัก แต่เมื่อเพียรทำดีตามบรรดาให้แล้วไปดังนี้แล้ว
จะทำงานอะไรได้ ก็คือไปต่อไปโดย ตามเคย เท่านั้น
ฉันพวกรู้ว่าชื่อสิ่งนั้นจะมากแต่การทำกรรณแล้ว เรา
จะมีอันเอง แล้วจะเลยหัวว่าหนักเอาหนักขึ้น
ของเราไปด้วย ก็มันพูดเห็นเช่นนั้นด้วย เป็นเชิงหนึ่ง
จึงตั้งชื่อเข้าให้ด้วยมาอยู่ ได้ดังที่เรามา แต่ที่หา
หนัก ไม่ด้วยเป็นทุกข์ใจ ร้อง ทนดัง ของ ชื่อสิ่งหนึ่ง
หายไป
รุ่งเช้าวัน ชื่ออันนี้ ก็พา พอง มาเป็น อันมาก
ครั้งถึงมาโรงเคยม ! คิดอันหนึ่งซึ่งต้องถึงพระโขน
ว่า ก็มันพูดแล้วจะเอาเงินมาใช้ ให้หายเราโครับ เกิด
ก็มันคิดที่จะหาจะหากรรณมาใช้ไปเป็น คิดแทนเป็นเชิง
หนึ่ง โค ฉันจึงหนักก็กรรณ ก็จึงจะไปเอากรรณขึ้น
ถูกหน้าเรือดอง โคโคให้เรือดาค้นคามาในนั้น เมื่อ
อย่างนั้นเห็นด้วย ของ เสียก็มีความ รักคือเป็นอันมาก
จึงว่าหากรรณเข้าไป พองพูดว่าเรา จะมาก ก็กับมัน ก็
ก็มันพูดฮายหากรรณนี้ มาจากไหน เหตุใดจึงต้อง ทำ
เป็นเหตุนี้ใหญ่ไปโดยเรา จำแล้ว ก็ยกกรรณขึ้น
เป็นเชิงหนึ่งเอกรรณบ่มบวมได้ทำหูกพอง เป็นด้วยตัว
อ่อนกำลังดัง ก็กรร โดหนัก เป็นเชิงหนึ่งจึงตั้งตามไป
พองชื่ออันเห็นดังนั้นก็เอาชื่อกรรณของพองไว้ เป็นเชิง
หนึ่งไม่ทันระงับดัง ถัดๆชื่อถัดมา ชื่อสิ่งหนึ่งให้
คนคิด เป็นเชิงหนึ่ง ก็มันพูดแล้ว ว่าจะเป็นเชิงหนึ่ง
ไปพอง ก็มันทำที่เอกรรณเหล่านั้น ซึ่งไว้ แล้ว ถัดมา
หมายว่าจะดูนางโฮ้งไปบอก
ฝ่ายขุนขลุ่ยขึ้น เป็นเชิงหนึ่งดูที่ขุนขลุ่ยไปกับ
ก็มันพูดก็คิดใจจึงรับไปจนแล้วตั้ง ร้องบอกนางโฮ้ง
ชื่อว่า ตาม ของท่าน กับเป็นด้วยเสียงที่มาก พองชื่อ อันนั้น
คือไปแล้ว บัดนี้มันกำลังจะมากดูท่านอีก จึงเตรียมตัว
หลอมหินเสียด้วยเร่เกิด นางโฮ้งได้พองดังนั้นมีความคิด
ใจเป็นอันมาก มีวาทะหลอมหินอย่างไร ด้วยจวนตัว
นักจึงดูนางมาจะมากดูตายเสีย ร้อนหนักก็ยืนเสียง
ร้องเรียก ว่าถ่อยๆอย่าทำใจได้ ตื่น ตื่นไปก่อนไว้ โดย
บิดชอบ ที่ไหนใครทำอันตายแก่เจ้าไปบอก นางโฮ้ง
โค ยืน ก็หลอม มา เห็น ชายแก่ หน้าดำ อันนั้น ขลุ่ยรัก
ประหลาดใจจึงพูดว่าข้าพเจ้าไม่เคย จักทำนอเลย เหตุ
ใดจึงกล่าวว่าเป็นบิดาข้าพเจ้า เห็นท่านจะจำผิดคิด
(ยังมิค่อ)

